

čarja, ker ne najdeta, kar bi služilo trudnim popotnikom v pokrepčanje, začneta po svoji šegi hišnega očeta naganjati, naj pripravi in prinese okrepčila od drugod, ako jih doma nič nima. — Vsi drugi hišni, od malega do velikega, so bili pobegnili ter poskrili se; poslednjič tudi gospodar v hudem prepiru z janičarji z njima vred sobo zapustí. Ostal sem tedaj sam v prostorni, priprosti, sicer pa čisti in snažni sobi. Vsedem se, da se nekoliko spočijem umornega jahanja. Napravljen sem bil po evropejski. Sabljo sem bil odpasal in položil jo z dvema samokresoma vred poleg sebe na mizo. Zdelo se mi je, da me hoče vse zapustiti, samo neka stara ženica je v eno mer prihajala in odhajala v sobo in iz sobe, ter dajala si vedno kaj opravka blizo mene, — ptuja moja obleka je bila prebudila gotovo njeno pozornost. Ko vidi, da mirno in poterpežljivo sedim, se mi ta blaga dušica približa od strane, dotakne se mojega kolena, in ko se k nji obrnem, se prekriža in me gleda, kakor da bi me hotla kaj vprašati. Nerazumeč bulgarski jezik ji nisem vedil kaj odgovoriti, toraj — se prekrižam tudi jez. Veselje ji zdaj obsije gerbovo lice; prime me za roko, jo poljubi, potem pa hití iz sobe. Kmali pa se zopet vrata odprejo in obstopi me cela družina, mali otroci, odrastle devojke in fantje, gospodar in gospodinja. Kakor hitro jim je namreč stara mati povedala, da ptujec, ki ima pri njih prenočiti, je kristijan, je cela hiša oživela radosti in veselja in v hipu je bilo vsega dosti na mizi. Pokrižavši se sem jim bil brat; — znamenje sv. križa je bilo od moje strani zagotovilo kristijanske ljubezni, spoštovanje njih lastnine in njih osebe, od njih strani pa bratoljubja in prijaznosti. V tem znamenji smo bili bratje, in stregla mi je blaga bulgarska družina tako, da nikoli ne bom pozabil tistega večera. Jos. Levičnik.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Trebovlj na Štaj. 13. nov. J. H. — Najte Vam od svojega potovanja v preteklem tednu kaj povém. Na vernih duš dan sem prišel zvečer v dolno Pulskavo, vidil zelje iz polja spravljati in se čudil nad velikimi pa čerstvimi glavami. Vprašam: ali pri vas ni bilo nič gosenc? in rečejo mi: so prišle požeruhinje, pa kakor hitro smo jih zapazili, smo vsi vaščani naenkrat jih začeli obirati in kakor smo koli znali, jih končavali, in tako smo zelje oteli. Po 1 fl. 20 kr. so 100 naj lepših glav prodavali. — Drugi dan pridem memo Vinčesla v Htinje na Pohorji, in se čudim nad sladkim pa močnim vinom, in rečem: kako je vendar to vino sladko in močno, naše dolensko pa se mi prazno in vodeno zdí? Lahko da — mi mož odgovorí — tudi v teh krajih je vino slabo, ktero je prevred (zgodaj) spravljeno bilo, — al vino pozne tergatve je sladko in močno. Vidil sem drugi dan tam pa tam še grojzde brati, in 5. dan t. m. sem bil še v tergatvi; vidil, kako skerbno so grojzde odbirali, v štiri kadi po raznih sortih grojzdje devali, gnjile jagode skerbno trebili, grojzdje z rokami nad železno mrežo mučkali, da so jagode skozi padale, peceljni pa na mreži ostajali, in potem same jagode prešali; pa je tudi vino, da je veselje; prijetniša je ta kapljica ko med. V slavnoznanem Prandnerji poleg Bistrice so 4. dan t. m. v Vinarii blizo Konjic 7. t. m. tergatev doveršili. Je pa tudi velik razloček med vinsko ceno: slabo in negodno spravljeno se dobí veliko vedro po 3 fl., pozno brano, žlahno vino že od preše se po 15 fl. in čez plačuje. Le en teden pozneje spravljeno grojzdje dá od unega en teden poprej terganega veliko boljše vino; razloček od 14 dní je silno velik. Le sreča je, da se še takih dosti najde, ki kisko in pusto vino čislajo, sladkega pa ne špogajo. „De gustibus non est disputandum“. Sem slišal še človeka, ki je terdil: da vino od negodnega grojzdja je bolj stanovitno in bolj zdravo kot zrelega grojzdja. Bog daj norcem pamet! — Letina je pri nas, hvala Bogu! tako dobra, da že zdavnej ne tako, sadja sicer manj, pa žita vsake sorte več; pšenica je proti lani je dosti ceneja, kruh pa nič večji; goveda, posebno krave, so

pol ceneje kot lani, meso pa dražje, zdaj po 11 kr. funt. Kako je to? — Tudi pri nas smo 9. dan t. m. okoli polnoči precej močen potres čutili, pa brez škode. Danes je pri nas prvi sneg padel, vendar po dolini je še kopno.

Iz Notrajskega. D—n. — Kakor po Ložki dolini so potres tudi v Bistrici in Ternovem čutili, in sicer okoli poldvanajste ure ponoči 9. t. m. Vendar ni bil hud.

Iz Notrajskega. Kr. — Tisto noč ko v Ljubljani je bil v Cerknici in po celi Bloški in Ložki okoli potres, ki je kakih 5 trenutkov terpel. Zjutraj proti deveti uri se je zopet potres ponovil, kakor se je v Cerknici čutilo. Dasiravno je slehernega čuječega zastran ponočnega potresa groza preletela, vendar ni tukaj nikakršnega škodljivega sledú zapaziti; potres je pa, kakor se je meni zdelo od polnočne strani proti južno-izhodni derdral.

Novičar iz raznih krajev.

Dunajski uradni časnik „Wien. Zeit.“ je prinesel te dni novico, po kateri se zamoremo nadjati, da se bojo odvernile dнарne zadrege, ki izvirajo iz obilnih naprav železnic, za ktere se veliko duarja potrebuje, da ga potem drugod zmanjkuje. In ta novica je, da vlada, čeravno dobroto železnic po vsem cesarstvu dobro spozná, vendar za zdaj ne bo dovolila še drugih naprav razun tistih, ki so že dovoljene, ampak bo to dovoljenje odložila za poznejše čase. — 13. dan t. m. je sprejel cesar Napoleon rusovskega poslanca Kiselev-a, kateri je ob svojem poklenu cesarju rekel, „da bi se srečnega čislal, ako bi mogel kaj k zedinjenju Francozkega in Rusovskega pripomoči, ker ta edinost je ena najstanovitniših poroštev vesvoljnega mirú“. Cesar Napoleon je na to odgovoril: „Celi čas, kar smo mir sklenili, je bila vedna skerb moja, brez oslabenja starih zvez vse omečiti, kar bi utegnila natanjčna izpeljava nekterih pogodb gorjupega imeti; radosten sem zvedel, da moj poslanec nadušen od ravno teh občutkov, si je dobrovoljnost cesarja Aleksandra pridobil“. Kar je potihnila vojska, ni bil noben poslanec tako prijazno sprejet kot rusovski. — Poslanec francozke vlade grof Morny, kateri je šel v Moskvo h kronanju cara Aleksandra in ki bi bil imel še do konca tega mesca ondi ostati, je dobil od cesarja Napoleona povelje, naj se berž verne domú; vzrok tega ukaza je nek nevolja angleške vlade, ktera se spodtikuje nad tem, da se francozki poslanec tako dolgo mudí na Rusovskem, ko so vsi poslanci že zdavnej domá, in tedaj sumi, da ima Morny še kaj drugega opraviti tam, kar bi utegnulo angleško-francozki zavezi nasproti biti. — Angleški časniki toraj še zmiraj ostro pretresajo omahovanje francozke vlade, in tudi ministerstva predsednik lord Palmerston je pikal na to v poslednjih svojih govorih v Manšestru in Guildhalu, rekši: „le na tem je sedaj vse ležeče, da se pogodbe mirú zvesto in pošteno spolnijo. Ako se to zgodí, tedaj se smé Evropa na gotov in stanoviten mir zanašati. — Kar se v Parizu neka nezadovoljnost semtertje dosti očitno kaže, je cesar Napoleon sklenil v Parizu ostati, da se potolaži nemirni duh; zatega voljo ne bo šel v Fontainebleau in so preklicane ondi namenjene veselice. — Napolitanska vlada je v imenu svojega kralja vsem deželskim oblastim pismo poslala, v katerem jim veleva, naj skerbno pazijo, da se na Napolitanskem bivajočim Angležem in Francozom nič žalega ne zgodí, ker iz male take iskrice bi se utegnil vneti večji plamen. — Tudi maršal Narvaez se bo po poslednjih novicah težko obderžal na čelu ministerstva; neka mogočna stranka želi še večje rakove poti in si prizadeva opovreti deržavni zbor (kortes-e). — Iz Španjskega se piše, da bo vlada žandarmerijo za 5000 mož pomnožila, ker je čedalje več razbojnikov po cestah. — Bere se, da Angleži žugajo Perzijanom z vojsko. Ker je Perzija tako rekoč vsa v rokah Rusije, Angleži bi pa, ako bi mogli, Ruse radi v žljici vode potopili, ni neverjetna ta novica.